

EEN NIEUWE SOORT VOOR DE BELGISCHE FAUNA

OP DE ANTWERPSE LINKER-OEVER.

Door Herman VANUYTVEN
Van Asschestraat 83, B-2220 Wommelgem

De laatste twee jaar heb ik vooral onderzoek gedaan in een aantal natuurgebieden op de Linker-Scheldeoever, recht tegenover Antwerpen-stad.

Tot hiertoe werden daar 140 soorten verzameld waaronder enkele zeer interessante zoals Zelotes aeneus en Pardosa purbeckensis. Op 13 oktober 1985 vond ik enkele vrouwelijke exemplaren van een Theridionsoort die ik niet kon determineren. Deze spinnen leefden onder stenen die gebruikt worden ter versteviging van de Scheldeoever. Omdat de soort niet kon gedetermineerd worden gaf ik haar door aan R. Bosmans. In augustus van 1986 werden, buiten een groot aantal wijfjes, ook enkele mannelijke ex. gevonden.

Door R. Bosmans werd de soort gedetermineerd als Theridion hannoniae DENIS 1944. Bij nazicht echter van enkele buitenlandse exemplaren van de soort T. pyrenaeum Denis 1944, bleek het om dezelfde soort te gaan. Vermoedelijk werd door DENIS een fout gemaakt bij de beschrijving van deze twee soorten en betreft het één soort. Nazicht van de oorspronkelijke exemplaren uit de collectie van Denis moet dit nog bevestigen.

Indien het één soort is wordt de naam Theridion pyrenaeum Denis 1944.

Referentie:

Denis, J., 1944. Sur quelques Theridion appartenant à la faune de France.
Bull. Soc. ent. Fr., 49(9): 111-117.

UNE NOUVELLE ESPECE DE THERIDIIDAE POUR LA FAUNE BELGE.

Capture de 140 espèces d'Araignées sur la rive gauche de l'Escaut, face à la ville d'Anvers. Dans ce nombre, certaines sont très intéressantes telles: Zelotes aeneus et Pardosa purbeckensis.

D'autre part, le 1.X.1985, sous une pierre, récolte d'une ♀ de Theridiidae que l'auteur confia à R. Bosmans aux fins d'identification.

Plus tard, en août 1986, un grand nombre d'exemplaires ♂♂ et ♀♀ de ce Theridiidae furent encore recueillis.

R. Bosmans identifia une première fois ces Araignées comme étant Theridion hannoniae Denis, 1944.

Après avoir examiné quelques exemplaires de Theridion pyrenaeum Denis, de provenance étrangère, il apparut qu'il s'agissait de la même espèce que les exemplaires provenant d'Anvers.

J. Denis aurait commis une erreur en décrivant deux fois la même espèce sous un nom différent.

Ce ne sera qu'après avoir vu les exemplaires de la collection J. Denis que l'on sera définitivement fixé.

Dans le cas où il n'y aurait qu'une seule espèce, il s'agirait alors de Theridion pyrenaeum Denis.

LES PROBLEMES D'IDENTIFICATION DU GENRE ARANIELLA (ARANEIDAE).

Maurice RANSY

10 rue des Grands Carmes, Bte 7, B-1000 Bruxelles.

Crée par Chamberlin et Ivie en 1942, le genre Araniella qui fait partie de la famille des ARANEIDAE comprend, en Belgique, six espèces (la variété displacata westringi n'est plus admise): A. displacata (HENTZ), A. cucurbitina (CLERCK), A. opistographa (KULCZYNSKI), A. proxima (KULCZYNSKI), A. alpica (L. KOCH) et A. inconspicua (SIMON).

La détermination de quelques espèces peut poser des problèmes, car nous avons relevé des erreurs dans les collections examinées. Pour la facilité, il est utile de sectionner un palpe chez les mâles et de soulever la plaquette de l'épigyne chez quelques femelles.

L'espèce A. displacata présente peu de difficultés, cependant, la représentation de l'épigyne varie selon les auteurs (les figures 1 et 2 d'après LOCKET et MILLIDGE, la figure 3 d'après KULCZYNSKI, la figure 4 d'après ROBERTS et la figure 5 d'après BLANKE).

Pour séparer les trois espèces A. cucurbitina, A. opistographa et A. proxima nous devons bien orienter le palpe des mâles afin d'examiner l'apophyse médiane et l'extrémité du tégulum (les figures 6, 7 et 8 d'après KULCZYNSKI). Chez les femelles, le crochet des épigynes n'est pas toujours aussi nettement différencié (en tout cas entre A. cucurbitina et A. opistographa il doit exister des formes intermédiaires) (les figures 9, 10 et 11 d'après KULCZYNSKI). En soulevant les plaquettes sclérotisées des épigynes, on peut observer une différence à leur extrémité (figures 12, 13 et 14).

Des difficultés surgissent lorsqu'il s'agit de séparer A. alpica et A. inconspicua. Les organes copulateurs des mâles se ressemblent fort (figures 15 et 16 d'après LOCKET et MILLIDGE) mais, en les orientant de façon à observer le tégulum, on se rend compte que celui-ci est plus court chez A. inconspicua (figures 19 et 20 d'après KULCZYNSKI). Les auteurs LOCKET et MILLIDGE signalent également la présence d'un petit tubercule de forme différente sur le coxa de la première paire de pattes (figures 17 et 18 d'après LOCKET et MILLIDGE). La séparation des femelles est aisée si quatre taches claires en avant des filières, du côté ventral sont présentes. Celles-ci ne se trouvent que chez A. alpica (figure 21). Dans son étude sur le genre ARANIELLA R. BLANKE a constaté ceci: l'épigyne de A. alpica laisse apparaître les deux plaquettes sclérotisées de chaque côté du crochet, ce qui n'est pas le cas chez A. inconspicua (figures 22 et 23 d'après BLANKE). Lorsque l'on soulève les plaques des épigynes pour observer leur face interne, on remarque que celles-ci sont plus longues chez A. alpica, elles sont plus proches de la pointe (figures 24 et 25 d'après BLANKE). D'autre part, sur des préparations microscopiques, on peut constater que la forme des receptacula seminis de A. alpica ressemble à celle de reins ou de haricots et est ovale chez A. inconspicua. Les deux autres petits organes latéraux sont plus petits et ronds chez A. alpica.

References:

- Blanke, R., 1982. Untersuchungen zur Taxonomie der Gattung ARANIELLA (Araneae, Araneidae). Zool. Scripta, 11(4) : 287-305.

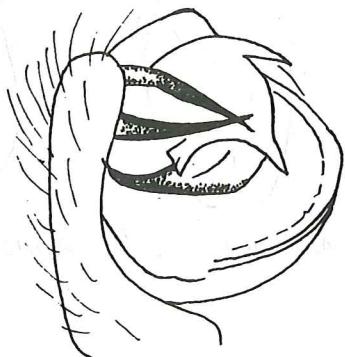
PROBLEMEN BIJ HET DETERMINEREN VAN ARANIELLA-SOORTEN (ARANEIDAE).

Dat het identificeren van een aantal inheemse soorten Araniella's wel degelijk lastig is volgt uit de ontdekking van vergissingen in door ons onderzochte collecties. De tekst en vooral de begeleidende figuren zijn bedoeld om de determinaties in de toekomst te vergemakkelijken. Het is daarbij onontbeerlijk om de mannelijk palp los te maken om ze te kunnen oriënteren in de goede gezichts-hoek en om de epigynaire plaat op te heffen.

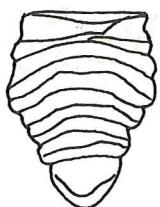
Voor wat A. displicata aangaat hoeven er geen grote problemen te zijn, ook al wordt de epigyne wel erg verschillend afgebeeld in de literatuur.

A. cucurbitina, opistographa en proxima kan men pas op naam brengen door het oriënteren van de palpen (δ) en indien de gescleroteerde plaatjes van de epigynen door opheffen zichtbaar worden.

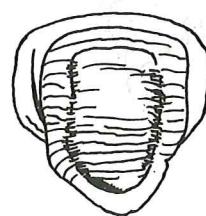
Moeilijker wordt het om A. alpica en inconspicua te onderscheiden van elkaar. De figuren, die dit artikel begeleiden kunnen echter uitsluitsel geven indien, ook hier, de δ en φ copulatie-organen van uit de geschikte hoek worden bekeken. Voor wat de φ betreft komt daar nog bij dat soms vier heldere vlekjes voorkomen ventraal en proximaal van de spintepels: indien dit zo is dan gaat het steeds om A. alpica, maar bij afwezigheid van dit kenmerk moet worden beroep gedaan op de andere afgebeelde structuren.

A. DISPLICATA

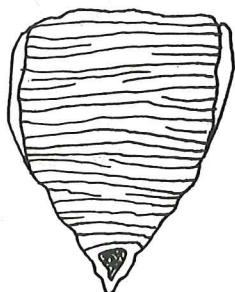
1 *A. DISPLICATA*

2 *A. DISPLICATA*

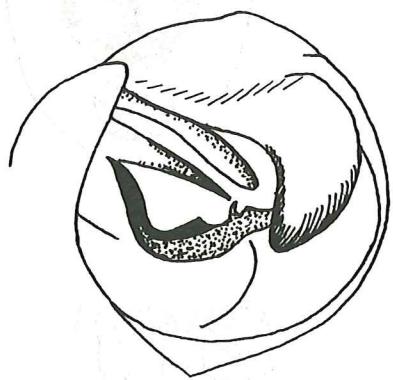

4 *A. DISPLICATA*

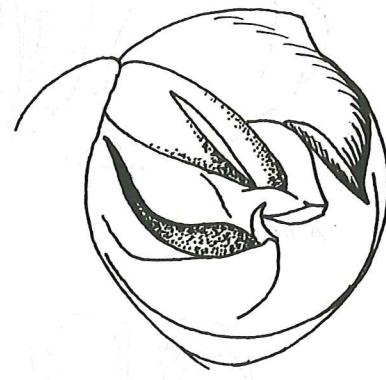

3

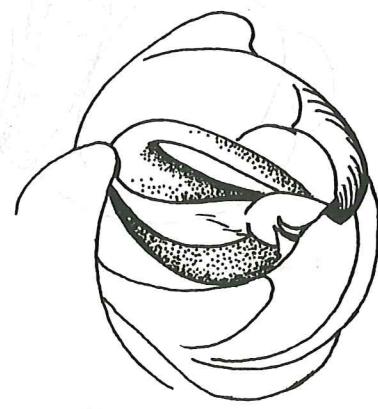
5 *A. DISPLICATA*

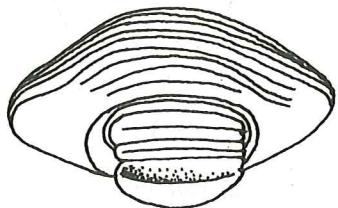
A. CUCURBITINA

A. OPISTOGRAPHA

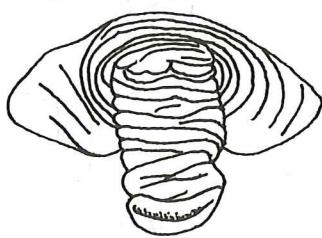

A. PROXIMA

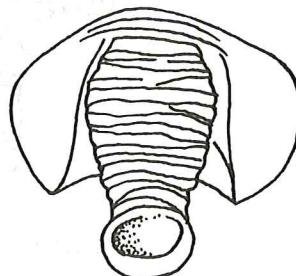
A. CUCURBITINA

9

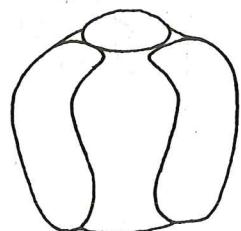
A. OPISTOGRAPHA

10

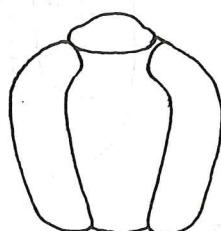
A. PROXIMA

11

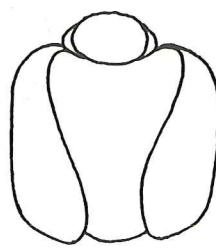
A. CUCURBITINA

12

A. OPISTOGRAPHA

13

A. PROXIMA

14

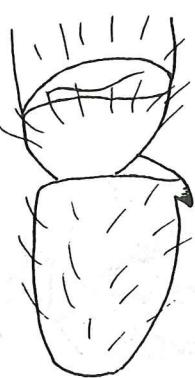

A. ALPICA

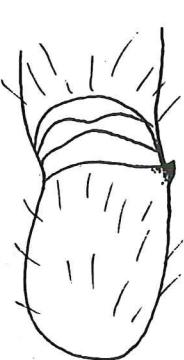

15

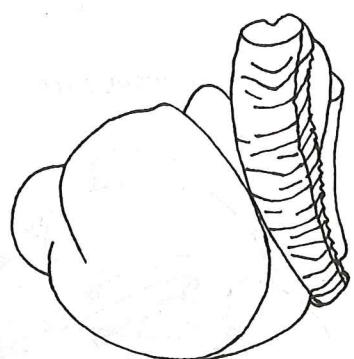
A. INCONSPICUA

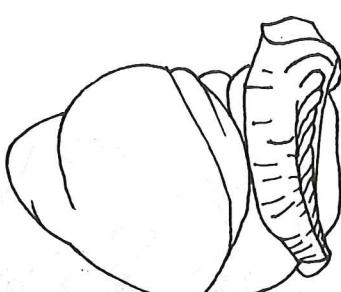
A. ALPICA

17 A. INCONSPICUA 18

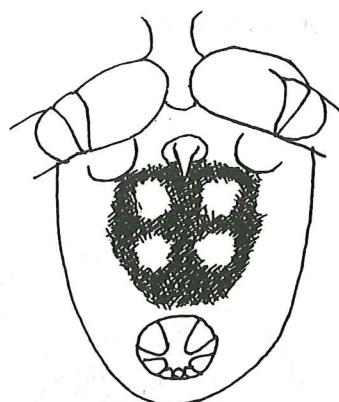

A. ALPICA

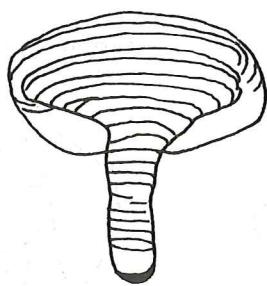
19

A. INCONSPICUA

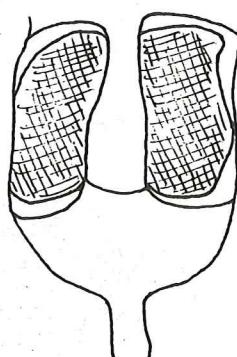
A. ALPICA

21

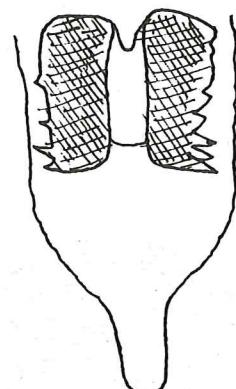
22

A. ALPICA

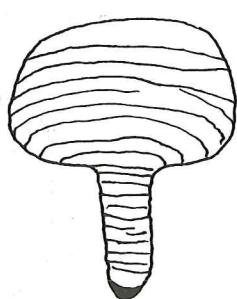
24

A. ALPICA

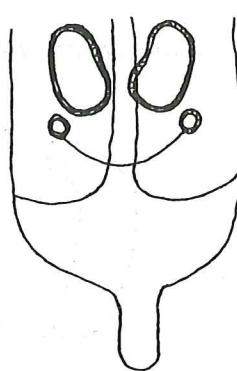
25

A. INCONSPICUA

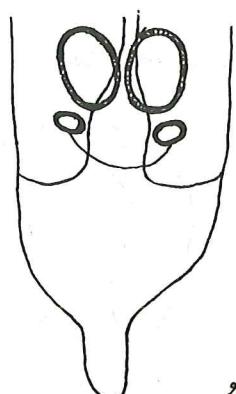

23

A. INCONSPICUA

A. ALPICA

27

A. INCONSPICUA

THERIDIION INSTABILE (O.P.-CAMBRIDGE)

OPNIEUW WAARGENOMEN IN BELGIË.

Johan & Koen VAN KEER
Oxdonkstraat 14, B-2920 Kapelle-op-den-Bos

Tijdens het leegmaken van bodemvallen in het bos van Aa te Zemst op 24.5.1986 werden ook handvangsten gedaan in de onmiddellijke omgeving, waaronder ook een "kogelspin" die onder een plastieken emmertje half onder het zand verborgen zat. Na determinatie bleek het om een wijfje van Theridion instabile te gaan die in de Belgische soortenlijst van 1977 aangestipt staat met een asterisk.

Biotoop : Onze vangst werd gedaan aan een zandoever tussen jonge wilgengroei van een dichtbegroeide poel met zeer helder water. De soort schijnt een voorkeur te hebben voor vochtige plaatsen omdat een gemeenschappelijke factor in het habitat uit de diverse localisaties de relatieve hoge vochtigheid is. Dit wordt eveneens vermeld door LOCKET en MILLIDGE (1953). De soort wordt steeds op een geringe hoogte boven de grond in grassen, kruiden en andere lage plantengroei aangetroffen.

Wat de verspreiding van Theridion instabile betreft kunnen wij de volgende localisaties geven voor zover ons de gegevens daarover beschikbaar zijn :

- Brabant : Hamme-Mille : 17.6.1972 (1♂)
Limelette : 25.6.1972 (1♀, 1♂)
Zemst : 2.8.1975 (1♀)
24.5.1986 (1♀)
- Oost-Vlaanderen : Welle : 5.9.1975 (1♀)
20.10.1975 (1♀)
- Henegouwen : Thuin (Bois du Couriau) 18.6.1972 (1♀)
St. Ghislain (reservaat van Les Marionville) 12.9.1981 (1♀)
- Luxemburg : Redu (Becker, 1896)
Arlon-Fouches (Militair Domein van Lagland) 1.6.1978 (1♂)
- Luik : Moha

Uit deze 9 localiteiten blijkt dat het hier gaat om een hoofdzakelijk zuidelijk voorkomende soort, althans voorlopig. Meerdere gegevens zouden kunnen aantonen dat de soort ook in Vlaanderen meer voorkomt dan wordt gedacht. Theridion instabile wordt nooit in grote getale aangetroffen zoals blijkt uit de gegevens. Waarschijnlijk zal het in Zemst ook om een éénmalige vangst gaan daar bij verder grondig onderzoek in het gebied geen andere exemplaren meer werden aangetroffen.

Tenslotte wensen wij Dr. L. Baert, Dr. R. Bosmans en de heer M. Ransy te danken voor de bereidwillige medewerking die zij verleenden om ons de verspreidings-

gegevens te bezorgen.

Referenties :

Locket, G.H. & Millidge, A.F., 1953. British Spiders. II. Ray Society, London, 1-449.

Roberts, M.J., 1985. The Spiders of Great Britain and Ireland. I. Atypidae to Theridiosomatidae. Harley, 1-229.

Kekenbosch, J., Bosmans, R. & Baert, L., 1977. Soortenlijst der Belgische Spinnen. Studiedocumenten van het K.B.I.N., 11: 25 pp.

Kekenbosch, J. & Ransy, M., 1977. Quelques araignées intéressantes pour la faune belge. Bull. Ann. Soc. r. belge Ent., 113: 248-249.

Bosmans, R., 1978. Faunistique des araignées de Belgique. Bull. Ann. Soc. r. belge Ent., 114: 38-49.

THERIDION INSTABILE (O.P.-CAMBRIDGE) A NOUVEAU MENTIONNÉ DE BELGIQUE

La première mention de l'espèce en Belgique date de 1977. La dernière mention de cette espèce a été trouvée, sous un sceau en plastique, dans le bois de Aa à Zemst, le 24.5.1986.

Cette Araignée figurait, avec un astérisque, dans la liste des araignées de Belgique (1977).

L'auteur cite les localités de captures de Theridion instabile en Belgique, avec la remarque que ce Theridion est principalement méridional chez nous, tout au moins en ce qui concerne les données actuelles.

DE FEMORALE KLIEREN BIJ DE ZODARIINAE (ARANEAE, ZODARIIDAE).

Rudy JOCQUE

Koninklijk Museum voor Midden-Afrika

B-1980 TERVUREN

De vroegere definitie der Zodariidae op basis van de spintepels is verlaten en vervangen door kenmerken als de afwezigheid van de gnathocoxale serrula en de laterale inplanting van de tanden op de tarsale klauwen. De voorlopige herdefinitie van de onderfamilie Zodariinae is gebaseerd op de aanwezigheid van diep ingesneden haren op de poten, het rustgedrag met bouw van een spinselcel bedekt met fragmenten als steentjes of stukjes hout (dit bouwsel wordt hier "iglo" genoemd) en de aanwezigheid van een femorale klier. Deze klier ligt aan het meso-dorsale uiteinde van de femora (I tot III, soms I tot IV) en is te herkennen als een vlekje waarop strek gemodificeerde korte haartjes, aan de voet waarvan zich sekretieporiën bevinden. Het aantal van deze haren kan volgens het genus en de soort variëren van 1 tot 15 (bij Diores). De vorm van de haren loopt uiteen van volledig glad (Suffucia) over haartjes met korte (Diores, Zodarion) of lange baarden (genera indet.) tot gegroefde (genera indet.) of knotsvormige (Heradida) haren. De gegroefde en knotsvormige haren staan in een alveolus die in het laatste geval zeer diep is. Deze haren zouden als functie hebben de door de onderliggende klier geproduceerde stoffen door oppervlaktespanning over haar oppervlak te verspreiden zodat de verdamping sneller kan gebeuren. De klier komt voor bij beide性en en bij juvenielen en heeft derhalve waarschijnlijk niets te maken met het voortplantingsgedrag. Aangezien echter van een aantal Zodarion-soorten is geweten dat ze obligaat myrmecofag zijn wordt verondersteld dat het sekreet tussenkomt in het predatoredrag. Zodarions kunnen zich inderdaad voortbewegen in de kolonnes van anders agressieve mieren (Cataglyphis sp.) zonder verontrust te worden. Er wordt gedacht aan een afscheiding waardoor de spin door de mieren niet als indringer wordt herkend. Vanuit die verworvenheid zou het voor de spin gemakkelijker zijn zich van de grotere mieren meester te maken. Zodarion nigriceps, endemisch van Corsica en Sardinië, heeft echter geen femorale klier. Waarschijnlijk heeft deze die secundair verloren omdat ze leeft bij een mier, Messor minor, die tegenover eventuele indringers geen enkel agressief gedrag vertoont.

LES GLANDES FEMORALES CHEZ LES ZODARIINAE (ARANEAE, ZODARIIDAE).

L'ancienne définition des Zodariidae basée sur les filières a été abandonnée et remplacée par des caractères comme l'absence de la serrula gnathocoxale et l'implantation latérale des dents sur les griffes tarsales.

La redéfinition provisoire de la sous-famille Zodariinae est basée sur la présence sur les pattes de poils profondément incisés, le comportement au repos avec la contraction d'une cellule soyeuse recouverte de fragments de cailloux et de bois (cette contraction ressemble à un igloo), et la présence d'une glande fémorale.

Cette glande se trouve à l'extrémité meso-dorsale du fémur (I à III, parfois I à IV). Il s'agit d'une petite tache prouvée de poils modifiés et courts, aux pieds desquels se trouvent des pores de sécrétion.

Le nombre de poils peut varier, suivant le genre et l'espèce de 1 à 15 (chez Diores). La forme de ces poils est divergente : complètement lisses (Suffucia), avec ébarbure courtes (Diores, Zodarion) ou longues (genre indéf.), avec des rainures (genres indéf.) ou en forme de massue (Heradida). Les poils rainés ou en forme de massue se trouvent dans une alvéole qui peut être très profonde, comme dans le dernier cas. Ces poils auraient comme fonction de répandre par tension superficielle les substances produites par la glande sous-jacente sur sa surface pour accélérer l'évaporation.

La glande se présente chez les deux sexes aussi bien que chez les juvéniles et n'a probablement rien à voir avec le mode de reproduction. Vu cependant qu'un certain nombre d'espèces du genre Zodarion sont forcément myrmecophages, on suppose que la sécrétion intervient dans le comportement prédateur. Les Zodarion peuvent, en effet, se mouvoir sans être inquiétés dans les colonnes de fourmis d'habitude agressives (Cataglyphis sp.).

On pourrait donc croire à une sécrétion par laquelle l'araignée n'est pas reconnue comme envahisseur par la fourmi. A partir de cet acquis, il serait plus facile pour l'araignée de maîtriser les fourmis plus grandes qu'elles. Zodarion nigriceps (SIMON, 1873), endémique de Corse et de Sardaigne, n'a cependant pas de glande fémorale. Elle l'a probablement perdue secondairement parce qu'elle vit près d'une fourmi, Messor minor, qui ne présente aucune agressivité à l'égard d'envahisseurs éventuels.

DES CTENIDES IMPORTEES EN BELGIQUE

AVEC DES BANANES

Le 10 juillet 1986 deux espèces de ctenides ont été introduites dans notre pays avec des lots de bananes. Ces deux espèces sont connues pour leur agressivité et leur morsure extrêmement douloureuse. Ces deux espèces sont connues pour leur agressivité et leur morsure extrêmement douloureuse.

Léon BAERT

Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen

Vautierstraat 29

B-1040 BRUSSEL

affiliation: n/a

Cette année deux araignées m'ont été soumises appartenant au genre Phoneutria (araignées des bananes). Elles ont été introduites dans notre pays avec des lots de bananes. Il s'agit d'araignées d'assez grande taille, la longueur du corps atteint 4 cm, les pattes étendues elles mesuraient près de 11 cm. Les araignées de ce genre sont connues pour leur agressivité et leur morsure extrêmement douloureuse, morsure qui peut même être mortelle dans certains cas. Ce sont les seules araignées qui ont comme stratégie de défense l'attaque. De là leur nom brésilien d'aranha armadeira.

Elles sont de teinte gris-brun et sont facilement reconnaissables aux chélicères recouvertes à l'avant de poils rouges.

Un exemplaire femelle, venant du Nicaragua, a été trouvée le 25.7.1986 dans un magasin de grande surface à Overpelt. Une deuxième femelle provenant de Colombie, a été capturée dans une épicerie à Tienen.

Les bananes sont de nos jours frigorifiées et emballées sous plastique (afin de maintenir la basse température) dans leur pays d'origine. Aucun produit chimique ne semble être utilisé. De ce fait, les araignées vivant à l'intérieur du régime de banane peuvent supporter aisément la traversée. Les personnes qui ont été confrontées avec ses araignées ont eu de la chance qu'elles se trouvaient encore dans un état léthargique.

Le poison est du type protéolithique et les polypeptides actifs du poison sont inactivés par de la trypsine, chymotrypsine ou de la pepsine.

Des symptômes se manifestant directement après la morsure sont des douleurs aiguës, de la hypothermie, sudorèse, tachycardie, augmentation de la tension sanguine et une érection (de dernier symptôme est très significatif chez les enfants). De poison très toxique n'est qu'inoculé en petite quantité lors de la morsure. C'est pour cette raison que les cas mortels sont rares. Ce sont surtout les enfants, les personnes âgées et les personnes de faible constitution qui appartiennent au groupe à risques.

La Phoneutria la plus redoutée est la Phoneutria nigriventer du Brésil. Le nombre d'accidents augmente en hiver alors que les araignées pénètrent à l'intérieur des maisons à la recherche d'un endroit plus chaud. Là elles se cachent dans les chaussures, les vêtements et même sous les draps. Des accidents sont fréquemment rapportés parmi les ouvriers chargeant les bananes dans les bateaux. Quelques cas mortels ont même été cités d'Argentine et de Suisse.

CTENIDAE MET BANANEN INGEVOERD IN BELGIE.

Dit jaar zijn een aantal spinnen het land binnengebracht met bananenvrachten. Het betreft de bananenspin of Phoneutria sp. Het zijn vrij grote spinnen met een lichaamslengte van om en bij de 4 cm, met de poten uitgestrekt 11 cm bereikend. De spinnen tot dit geslacht gerekend zijn berucht om hun uitgesproken aggressiviteit en hun soms dodelijke beet. Het zijn de enige spinnen die werkelijk aanvallen als verdedigingsmechanisme, vandaar hun Brasiliaanse naam "aranha armadeira".

Twee exemplaren geraakten toevallig tot bij mij. Een eerste vrouwelijk exemplaar, afkomstig van Nicaragua, werd op 25.7.1986 bij een grootwarenhuis te Overpelt gevangen. Een tweede vrouwelijk exemplaar, afkomstig van Columbia, werd een maand later door een winkelier in Tienen tussen zijn uitgestalde bananen gevonden.

De bananentrossen worden tegenwoordig ter plaatse (land van herkomst) gekoeld en in plastic gewikkeld (om ze in gekoelde toestand te behouden). Er worden blijkbaar geen chemische stoffen meer gebruikt, zodat de spinnen die in de holle ruimte binnen een bananentros leven, de overzet naar andere landen van Europa kunnen overleven. Er mag gezegd worden dat de mensen die deze dieren gevonden en gevangen hebben geluk hadden dat de spinnen, nog door de koude bevangen, vrijwel inactief waren.

Hun gif is van het proteolitische type en de gifactieve polypeptiden kunnen met trypsine, chymotripsine en pepsine geinactiveerd worden.

De symptomen welke onmiddellijk na de beet optreden zijn : hevige pijn, hypothermie, sudoresis, tachycardie, verhoogde bloeddruk en erectie (bij kinderen is dit laatste een duidelijk hint voor een Ph. nigriventer beet). Het zeer toxicus gif wordt slechts in kleine hoeveelheden bij de beet ingespoten. Om deze redenen zijn de meeste waargenomen gevallen zelden met dodelijk afloop. Tot de risicogroepen behoren kinderen, bejaarde mensen en mensen met een zwak gestel.

De beruchte Phoneutria is ontegensprekelijk Phoneutria nigriventer (Brazilië). Het aantal gerapporteerde ongevallen neemt toe tijdens de winter, omdat de spinnen in deze periode warmere oorden opzoeken, met het gevolg dat ze de huizen binnendringen. Binnenshuis verstopen ze zich bij voorkeur in schoenen, kleren en zelfs onder de lakens.

Ongelukken worden regelmatig bij dokwerkers, die instaan voor het transport van de bananen, gerapporteerd. Zo bestaan meldingen van dodelijke ongevallen in Argentinië en Zwitserland.

Referentie :

Schenberg, G. & Pereira Lima, F.A., 1978. Venoms in Ctenidae. In: Arthropod Venoms, handbook of Experimental Oharmacology, 48: 213-245.

DE "CENTRE INTERNATIONAL DE

DOCUMENTATION ARACHNOLOGIQUE (CIDA)"

De CIDA heeft tot hoofddoel de coördinatie te verzekeren van de arachnologische onderzoeken en het groeperen van de verschillende nationale verenigingen. Om de drie jaar publiceren zij de "Annuaire des arachnologistes mondiaux". Dit boekje bevat de namen, adressen en de specialiteit van alle arachnologen in de wereld.

Jaarlijks publiceren zij de lijst van de arachnologische werken in het vorig jaar verschenen of ter perse ingediend. Een boekje van onschabare waarde.

Zij verstrekt de nodige informatie aan haar leden, zodat ze hun onderzoek kunnen vervolledigen en/of verbeteren en stelt hen in staat hun documentatie over een bepaald onderwerp zo volledig mogelijk op te bouwen.

Zij verzekert de contacten tussen de specialisten.

Zij coöpereert bij de organisatie van het Internationaal Arachnologisch Congres. Zij bezit een bibliotheek met alle arachnologische werken. Deze bibliotheek kan ter plaatse in het "Muséum de Paris" geraadpleegd worden. Het is zo dat elk lid van deze vereniging automatisch twee overdrukken van elk van zijn publicaties naar de CIDA opstuurt.

Elk land wordt in het Internationaal Comité van de CIDA door een correspondent vertegenwoordigd. De correspondent voor België en het Groot Hertogdom Luxemburg is Dr. L. BAERT.

Zijn taak bestaat erin :

- alle informatie, afkomstig van het Comité, over te maken aan de leden;
- het jaarlijks indienen van de lijst der publicaties door Belgische arachnologen geschreven;
- het inzamelen van de lidgelden;
- het introduceren van nieuwe leden.

Het lidgeld bedraagt 80 FF, en elk lid kan gebruik maken van de hierboven vermelde diensten. Geïnteresseerden kunnen zich tot de correspondent wenden. Het aantal leden in België bedraagt 13.

LE CENTRE INTERNATIONAL DE DOCUMENTATION ARACHNOLOGIQUE (CIDA).

Le Centre International de Documentation Arachnologique (CIDA) a pour but essentiel la coordination des recherches en Arachnologie et la liaison entre les différentes Sociétés nationales de cette discipline.

Ses moyens d'action sont :

- la publication triennale d'un Annuaire précisant les noms et adresses des Arachnologistes du monde entier ainsi que les groupes systématiques et les

disciplines auxquels il se consacrent;

- la publication annuelle d'une liste des travaux parus ou sous presse dans l'année en cours.

Liste et Annuaires constituent le bilan de l'activité mondiale en Arachnologie;

- fournir à ses Membres les renseignements nécessaires à la poursuite de leurs travaux et à la mise à jour de leur documentation;

- établir des contacts entre les spécialistes travaillant sur un même sujet ou des sujets voisins;

- coopérer à l'organisation des Congrès internationaux d'Arachnologie.

Chaque pays est représenté dans le Comité International par un correspondant. La Belgique et le Grand Duché du Luxembourg sont représentés par le Dr L. Baert.

Chaque Correspondant a pour tâches :

- de recevoir les informations provenant du Comité permanent et de les diffuser dans le pays ou la région dont il est responsable;

- de transmettre chaque année au Comité permanent la liste des travaux parus ou sous presse dans la région dont il a la charge ou publiés par les Arachnologistes de ladite région;

- de collecter les cotisations et de les envoyer au Comité permanent;

- de transmettre au Comité permanent les changements d'adresses et de spécialités ainsi que les demandes d'inscription.

La cotisation est de 80, FF et chaque membre a droit aux services cités ci-dessus. Les intéressés peuvent contacter le Correspondant. Le nombre d'adhérents belges est de 13.

Léon BAERT
Secretaris - Secrétaire
CIDA-Correspondent

H E T X e I N T E R N A T I O N A A L C O N G R E S S

T E J A C A (S P A N J E)

Dit jaar werd het Xe Internationaal Arachnologisch Congres door Spanje ingericht. De samenkomst had plaats te Jaca, stadje gelegen in de Spaanse Pyreneën, van 2 tot en met 7 september 1986.

Er waren 130 arachnologen van 30 verschillende nationaliteiten aanwezig (Australiërs, Noord- en Zuidamerikanen en Europeanen). België was er door R. JOCQUE, J.P. MAELFAIT, R. BOSMANS en L. BAERT vertegenwoordigd.

De hoofdpunten van het programma bestonden uit :

- een poster sessie met een twintigtal posters;
- een tachtigtal lezingen, waarvan sommigen simultaan, verspreid

over 4 werkdagen;

- een dagelijkse uitgebreide lezing betreffende een specifiek thema, n.l. Anatomie, Oecologie, Fysiologie en Ethologie;
- een dagelijkse discussiesessie met als thema's : Anatomie; Oecologie, Fysiologie en Ethologie;
- het vertonen van wetenschappelijke films;
- een excursie naar San Juan de la Pena op de 4de dag.

Het volgend Congres zal plaatsvinden in 1988 te Turku (Finland) met als organisator Pekka Lehtinen.

Léon Baert
Secretaris - Secrétaire

I N H O U D - S O M M A I R E

Notulen van de Algemene Vergadering.....	3
Procès-verbal de l'Assemblée Générale.....	5
M. JANSSEN. De spinnenfauna in het natuurreervaat "Het Hageven" te Neerpelt, Belgisch Limburg.....	9
M. ALDERWEIRELDT. Tweede Belgische waarneming van <u>Centromerus persimilis</u> (O.P. Cambridge) (de verspreiding van deze soort in Europa).....	17
H. VANUYTVEN. Een nieuwe soort voor de Belgische fauna op de Antwerpse Linker-Oever.....	23
M. RANSY. Les problèmes d'identification du genre <u>Araniella</u> (Araneidae)....	25
J. VAN KEER & K. VAN KEER. <u>Theridion instabile</u> (O.P.-Cambridge) opnieuw waargenomen in België.....	29
R. JOCQUE. De femorale klieren bij de <u>Zodariinae</u> (Araneae, Zodariidae).....	31
L. BAERT. Des cténidés importées en Belgique avec des bananes.....	33
De "Centre International de Documentation Arachnologique (CIDA).....	35
Le Centre International de Documentation Arachnologique (CIDA).....	35
Het Xe Internationaal Congres te Jaca (Spanje). Verslag.....	36

I N H O U D - S O M M A I R E

Notulen van de Algemene Vergadering.....	3
Procès-verbal de l'Assemblée Générale.....	5
M. JANSSEN. De spinnenfauna in het natuurreervaat "Het Hageven" te Neerpelt, Belgisch Limburg.....	9
M. ALDERWEIRELDT. Tweede Belgische waarneming van <u>Centromerus persimilis</u> (O.P. Cambridge) (de verspreiding van deze soort in Europa).....	17
H. VANUYTVEN. Een nieuwe soort voor de Belgische fauna op de Antwerpse Linker-Oever.....	23
M. RANSY. Les problèmes d'identification du genre <u>Araniella</u> (Araneidae).....	25
J. VAN KEER & K. VAN KEER. <u>Theridion instabile</u> (O.P.-Cambridge) opnieuw waarnomen in België.....	29
R. JOCQUE. De femorale klieren bij de <u>Zodariinae</u> (Araneae, Zodariidae).....	31
L. BAERT. Des cténidés importées en Belgique avec des bananes.....	33
De "Centre International de Documentation Arachnologique (CIDA).....	35
Le Centre International de Documentation Arachnologique (CIDA).....	35
Het Xe Internationaal Congres te Jaca (Spanje). Verslag.....	36